”Der er ikke tale om nogen eu-stat”, sagde Krag. Og siger eu-partierne i dag, mens de slår syv kors for sig, hver gang vi fortæller om realiteterne i EU.

Har vi så en ef-stat? Løj Krag? Uanset hvad har det lige siden fællesmarkedets oprettelse været fast, at samarbejdet skulle udvikle sig til en ”stadig snævrere forening” af landene. Og det må man sige, at vi har fået.

I går meddelte Kommissionen – på behagelig afstand af det danske folketingsvalg – at der nu vil blive slået endnu hårdere ned på lande med rod i økonomien.

Og det kan naturligvis lyde meget tilforladeligt. Lande, der ikke har styr på pengene, kan få en hjælpende hånd. Måske er det vores bedste garanti imod Helle, Villy og Johanne?

Men i EU går man langt videre end til den hjælpende hånd. Spørger man Barroso, Van Rompoy og de andre i Bruxelles, skal lande, der ikke har styr på tingene, fratages mulighederne for at styre noget som helst. Som i Grækenland. Og som i alle de lande, der lider under den centralt styrede euro, og som aldrig vil få deres økonomi på ret køl, så længe de trækkes med en fælles valuta. For dem er tilbuddet ikke en hjælpende hånd. De får en styrende jernnævne.

Med torsdagens folketingsvalg har Danmark fået et nyt politisk flertal. En socialdemokratisk ledet regering vil snart se dagens lys. Allerede dagen efter valget hørte vi, hvad den nye eu-recept står på. Med sædvanlig fyndighed erklærede partiets eu-ordfører, at grænseaftalen mellem VOK vil blive rullet tilbage. Det er trist. Ikke så meget for Dansk Folkeparti som for de mange mennesker, der til daglig trækkes med konsekvenserne af EU's velsignede åbne grænser. Hjemmerøverier, narkohandler, våbensmuglere, betlerier – det er prisen vi betaler for de smukke erklæringer om international solidaritet. Det er prisen for en socialdemokratisk regering.

I disse timer sidder Helle Thorning Schmidt vist nok i travle forhandlinger. Det er noget med, at det pseudokommustiske Enhedslisten og de internationalistiske Radikale skal forsøge at blive enige. Det kan ikke være nemt. Men jeg kan som noget helt unikt her i dag løfte en del af sløret for det program, som Helle Thorning vil regere ud fra.

Trods en valgkamp, hvor det fremmeste løfte har været, at man intet ville love, så har jeg gennem det sidste år fulgt de socialdemokratiske medlemmer af EU-parlamentet og fået indblik i, hvad vi har at vente. Det er ikke noget smukt syn. Lad mig tage fat i tre ting.

1) Grænsekontrollen rulles tilbage. Det vil være en katastrofe. Og det behøver man sådan set ikke være medlem af Dansk Folkeparti for at kunne se. Selv den socialdemokratiske eu-politiker, Dan Jørgensen, kunne se det. Før eu-valget, altså. Siden hen fik piben en anden lyd.

Lad mig derfor sige det meget klart: Danmark har brug for stærke værn mod den internationale kriminalitet. Og er Helle Thorning Schmidt i tvivl, synes jeg, hun skulle tage en tur til Polen, til Baltikum, til Ungarn eller til Grækenland og studere deres grænsekontrol mod øst. Den er nærmest fraværende. Og dét er Danmarks ydre grænse – hvis vi ikke bevogter vores egen. At erstatte den danske grænsekontrol med den græske og polske, er ligeså håbløst som at lade Villy Søvndal udtrykke sig på engelsk. Så kære Helle, glem det.

2) Jeg har dernæst noteret mig, at socialdemokratiet går ind for eu-skatter. Nu har Helle Thorning jo haft tendens til at løbe sur i det med de danske skatter – derfor kan det måske virke befriende at lade EU opkræve skat i Danmark. Men lad det være sagt med det samme: Vi, der betaler skat i Danmark, er allerede i dag top-bidragsydere til pengespildet i EU. Ikke eet eneste land betaler et større bidrag end os danskere.

Vi har ikke brug for flere eu-skatter. Vi har tværtimod brug for rabatter – ligesom Sverige har det. England har det. Holland har det. Og lad os i det mindste blive enige om, at Danmark giver ikke én krone mere til EU, før EU's egne revisorer kan godkende EU's egne regnskaber. Hvor længe skal vi danske skatteydere være til grin for egne penge?

3) Endelig er der grund til at nævne forbeholdene. De udgør nemlig en særlig genistreg i Helle Thornings kommende regeringsprogram. Man vil af med forbeholdene. Særligt retsforbeholdet. Det betyder, at dansk udlændingepolitik fremover vil blive tilrettelagt i Bruxelles. Kunne noget lyde smukkere i socialdemokratiske ører? Det tema, som har kostet den ene socialdemokrat efter den anden dybe hovedbrud, vil med et slag være flyttet på ubehageligt langt afstand af dansk demokrati. Og det vil fremover være EU's embedsmænd – og ikke danskerne – der bestemmer her til lands.

Ja, der er meget at være spændt på i det nye regeringsgrundlag. Og sådan er det i et demokrati. Intet er mere retfærdigt. Danskerne ville noget nyt. Og det får de.

Dansk Folkeparti kæmpede bravt. Jeg ved, at I alle har arbejdet for det bedst mulige resultat til Dansk Folkeparti – og for Danmark. Men omvendt må vi konstatere, at blå blok ved dette valg ikke stod sammen.

Måske fordi der var ét parti for meget i vores blok? Jeg kan ligeså godt tale rent ud af posen: Hovedansvaret for blå bloks nederlag skal findes hos Det Konservative Folkeparti. Og hovedforklaringen er, at det konservative parti er holdt op med at være konservativt.

Frieriet mellem Lars Barfoed og Margrethe Vestager er ikke et nybrud. Det er et sammenbrud. Et kollaps for et gammelt parti, der har glemt sine rødder, svigtet Gud, Konge og Fædreland og i dag er mere optaget af at sværme om internationale konventioner end om at værne om Danmark. Mere optaget af at rable liberale efter munden end at lytte til danskerne. Det konservative parti er under afvikling. Og godt det samme!

Lad mig derfor sende en invitation. Rigtige konservative stemmer for Dansk Folkeparti. Ja, ikke den der slags, der fabler om topskattelettelser, selskabsskatter, fri indvandring og mere EU. Nej ægte konservative. Folk, der bekymrer sig om Danmark. Besinder sig på vort sprog, vor historie, på det nære. På det danske. De hører til i Dansk Folkeparti.

Og mon i virkeligheden ikke alle de andre vil tage Barfoeds forelskelse alvorligt og slet og ret tilslutte sig det radikale venstre? Det burde de. For i blå blok behøver vi kun Venstre og Dansk Folkeparti.

Hvorfor så al denne snak om det nationale? Fordi nationalstaterne befinder sig en skæbnekamp med EU. Af al kraft bruges gældskrisen til at tilrane EU mere og mere magt.

Som den store bølle i skolegården, har EU-Kommissionen udset sig de nemme ofre. Det er dem, der allerede er forslåede. Dem, som går og dukker sig. Et sådant offer er Grækenland og den græske befolkning. I Grækenland har euroen kvalt enhver mulighed for vækst, og obligationsrenten har for længst overskredet 100 procent. Befolkningen er desperat og arbejdsløshedstallene astronomisk.

Og hvad gør Kommissionen? Hvad gør Den Europæiske Centralbank? Lader de Grækenland slippe ud af euroens lænker og dermed ud af en truende statsbankerot? Giver de grækerne mulighed for at få deres økonomi på fode? Nej, Grækenland skal sættes under EU-administration. Og Grækenland og andre lande med gæld skal kun have lov til at flage på halvt foran EU-bygninger – for at ”afskrække”. Det er EU-Kommissionens svar til den græske befolkning.

Nu skal alle de nødvendige tiltag gennemføres, som fra BEGYNDELSEN var nødvendige for at få en fælles valuta som euroen til at fungere. For ti år siden turde man ikke fortælle europæerne om dem. For så havde de protesteret. Nu ser vi resultatet af en utopi, hvis gennemførelse forudsætter, at vidt forskellige lande som Grækenland og Tyskland er indrettet på samme måde, hvad angår skatter og arbejdsmarkedspolitik.

Resultatet er rystende. Det truer hele verdensøkonomien!

Men som violinerne på Titanic spiller Helle Thornings kommende røde kabinet melodien om mere EU. De dage er ovre, hvor der lød skeptiske toner fra SF. De har indset, at EU er et socialistisk projekt – og til erstatning for tidligere,

kuldsejlede socialistiske eksperimenter, egner EU sig fortræffeligt. Her er hymne. Her er flag. Her er ideologi. Min sjæl, hvad vil du mere?

Vi kan vente os et opgør med de forbehold, som danskerne for længst – og indtil flere gange – har taget stilling til. Vi kan vente os EU-skatter, og vi kan sige farvel til den årlige rabat på kontingentindbetalingen til EU på en milliard kroner, som VOK-flertallet blev enig om at forlange. Det er det nye flertals vilje.

Vi kan vente os Tyrkiet som medlem, EU-kontrol med finansloven, EU-styring af udlændingepolitikken og støtte til EU's pengespild. Det er det nye flertals vilje.

Ingen skønmalerier kan dække over den kendsgerning, at EU befinder sig i dyb krise.

Men jeg kan love jer, at det gærer og bobler i folkedybet i Europa. Noget af det mest opløftende ved at være medlem af EU-Parlamentet er at opleve mennesker fra andre europæiske lande, som deler vores bekymringer. Mennesker, hvis hjerter banker for deres fædrelande.

Vi i Dansk Folkeparti står klippefast på vores EU-skeptiske linje.

Det gælder i Folketinget, hvor de andre partier får kamp til stregen. Og det gælder i EU, hvor vi sammen med vore gode kolleger vil kæmpe videre.

Never give in, sagde gamle Churchill. Lad os sige det samme. Aldrig give op. Altid fremad. For Danmark. Og for Dansk Folkeparti.

Tak for ordet!